

Hồi 24

Tình Nghĩa Khó Lường Toàn

Phía sau Yên Hà Sơn Trang có một ngôi nhà lầu son son thép vàng thật đẹp.

Ngôi nhà lầu này xây dựng trên một mỏm đá cao, chung quanh là rừng thông mát rượi, lại có một dòn suối con con suốt ngày chảy rì rào làm cho cảnh trí thật vô cùng xinh lịch.

Lúc bấy giờ, trời vừa tờ mờ sáng, bóng tối vẫn còn chập chùng đây đó.

Bỗng nhiên một bóng người từ trong khu rừng trúc bên cạnh loạng choạng đi ra. Người này lần bước tới trước ngôi nhà lầu đó.

Người ấy chính là Giang Thanh !

Giang Thanh nhờ Liệt Dương Thần Châu mà phá hoại được Quỷ Trì, thừa lúc người trong Yên Hà Sơn Trang bỏ chạy, chàng thoát khỏi trùng vây.

Trong lúc tinh thần bán loạn, thoát khỏi Tái Thế Lao, Giang Thanh lần bước đến ngôi nhà lầu đẹp đẽ này.

Nhìn phong cảnh hữu tình chung quanh, Giang Thanh tinh thần phấn chấn. Chàng hít một hơi dài, hưởng lấy là gió trong lành buổi ban mai, hòa lẫn trong hương thông bát ngát, tinh thần lấy làm sảng khoái.

Chàng lần lần đi gần đến ngôi nhà lầu kia, Giang

Thanh trong lòng thâm nghĩ :

“Bây giờ trời đã gần sáng, nếu không tìm một chỗ an toàn để dưỡng sức, chờ cho người trong Yên Hà Sơn Trang đến đây thì thật là thúc thủ vô sách.

Giang Thanh nhìn kỹ lên lầu, sau một phút do dự, chàng quyết định nên thâm nhập vào trong ấy vì chàng nghĩ rằng :

“Phàm những ngôi nhà lầu các đều là chỗ chứa đồ rất yên tĩnh, ít người đến đó. Nay mạo hiểm vào bên trong để thử thời vận một phen.”

Nghĩ đoạn, chàng hít một hơi dài, tung mình nhảy vọt lên cao ba trượng.

Sau khi mãn trớn, chàng nạt lên một tiếng cố gắng cất mình bay lên cao một lần nữa. Chính vào lúc thân hình chàng còn cách ngôi nhà lầu chừng bốn thước, thì toàn thân rũ rượi, Giang Thanh kêu lên hai tiếng :

- Không xong !

Rồi toàn thân rơi xuống, Giang Thanh lập tức uốn mình cho là đà bay vào lan can.

Thân hình vừa lọt khỏi lan can, Giang Thanh rơi phịch xuống.

Bên cạnh chàng là một cánh cửa khép kín, cánh cửa này làm bằng một loại tơ thật mỏng.

Giang Thanh rên rĩ...

Bỗng nhiên, cánh cửa vùng mở thoát ra, một đường gươm bén sắc từ trong chém sả vào đầu của Giang Thanh,

kèm theo một tiếng thét rợn người :

- Đêm hôm tăm tối, dám lên lút vào đây, thật là to gan lớn mật !

Một thứ bản năng tự vệ thúc đẩy cho Giang Thanh vùng đưa hai ngón tay ra theo thế Tịnh Thiên Chỉ điểm một ngón thần tốc vào đường gươm đang chém tới.

Nhưng mà Giang Thanh quên rằng, lúc ấy toàn thân chàng đã rũ rượi, sức lực không bằng khi xưa nữa.

Ngón tay của chàng vừa chạm vào lưỡi gươm, thì một tiếng “bùng” vang lên, đường gươm bị đánh bật ra ngoài nửa thước.

Người cầm gươm dường như không biết đối phương vô công thâm hậu, nàng “ý” lên một tiếng kinh dị, thu thanh gươm trở về, để rồi tức tốc chém tới thêm một nhát thứ hai.

Khi ấy, Giang Thanh mượn ánh sáng nhợt nhạt khi chân trời hừng sáng nhìn thấy gương mặt của người cầm gươm chính là Toàn Linh Linh.

Một luồng ánh sáng xanh rờn loé ngang qua và lưỡi gươm đã cắt vào bắp tay của Giang Thanh một đường thật sâu.

Và chính vào lúc đó, thì Linh Linh vừa kịp nhận ra người nằm dưới lưỡi gươm oan nghiệt của nàng chính là Giang Thanh.

Nàng hốt hoảng “à” lên một tiếng, rồi đứng sững như một pho tượng.

Giang Thanh ném cho Linh Linh một cái nhìn lạnh lùng thù hận. Ma trong lúc đó, mũi gươm của Linh Linh vẫn còn cắm chặt trong cánh tay của chàng.

Linh Linh đưa mắt ngắm nhìn thân hình của Giang Thanh đang nằm co quắp trên mặt đất. Chiếc áo Hỏa Vân Y của chàng đang tỏa ra một màu đỏ chói.

Gương mặt của chàng trắng bệch, tóc tai bơ phờ, nhưng trên khóe miệng vẫn còn nở một nụ cười tươi.

Trong lòng Linh Linh bấy giờ thật là ân hận và lấy làm khó xử. Trong khóe mắt của nàng đã ứa ra hai dòng lệ.

Nàng không ngờ người mà nàng bấy lâu thâm thương trộm nhớ, ngày hôm nay lại thọ thương dưới lưỡi gươm của nàng.

Đôi mắt của Giang Thanh sắc bén như kiếm đâm thẳng vào thâm tâm của nàng, làm cho tâm can tan nát.

Thình lình, Linh Linh nức nở, hai hàng lệ ngọc lăn chã tuôn rơi, mũi gươm của nàng từ từ rút ra khỏi bắp thịt của Giang Thanh.

Giang Thanh ngắm nhìn gương mặt sầu não của Linh Linh. Chàng nghĩ không ra tại sao Linh Linh đắc thắng mà có vẻ u sầu?

Giang Thanh cười hậm hực, nói :

- Toàn cô nương, chắc cô nương ân hận không thể giết tại hạ? Vậy thì cô nương hãy cứ tự tiện, tại hạ sẵn sàng chết dưới lưỡi gươm của nàng...

Linh Linh buông lưới gươm rơi xuống mặt đất, nói qua màn nước mắt :

- Giang Thanh, người chớ...hiếu lắm....

Giang Thanh cười chua chát nói :

- Thôi...cô nương hãy xuống tay...

Linh Linh lòng đau như cắt, nước mắt lưng tròng, nàng phủ phục vào lòng của Giang Thanh lay mạnh, thân hình gần như bất động của chàng. Nàng kể lể :

- Giang Thanh, người đừng đánh giá Linh Linh này thấp hèn như thế ! Linh Linh không phải tàn ác như người tưởng tượng...

Tình cảm của Linh Linh lúc ấy rạt rào sóng gió, nàng dốc hết nỗi niềm tâm sự cho Giang Thanh nghe...

Phương Đông dần dần rạng sáng, tiếng gà gáy rộ khắp đầu non.

Trưa hôm ấy, trên ngôi lầu xinh xinh ấy, phẳng lặng như tờ.

Ánh thái dương mùa thu đem lại một nguồn ấm áp khắp đó đây. Rừng thông xạc xào trong gió lộng.

Trong ngôi nhà lầu đó có một đỉnh trầm hương đặt lên trên chiếc án thư, trong một gian phòng xinh lịch, khói hương tỏa lên nghi ngút.

Có một nàng thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần ngồi bên án thư, chống cằm ử rữ, nhìn một gã thiếu niên trẻ đẹp đang nằm trên chiếc giường gần đó.

Thiếu nữ đó chính là Linh Linh, và người thiếu niên ngã bệnh trên giường kia chính là Giang Thanh.

Số là, sau khi Giang Thanh hôn mê bất tỉnh rồi, Toàn Linh Linh hoảng hốt bế xốc chàng vào phòng để chữa trị vết thương.

Nàng biết rằng việc làm đó vô cùng nguy hiểm. Vạn nhất mà bị phát giác thì Giang Thanh chắc chắn sẽ đi đời mà nàng cũng bị phụ thân khiển trách nặng nề.

Linh Linh nhìn gương mặt trắng bệch của Giang Thanh trong lòng nghĩ thầm :

“Chàng thật là can trường anh dũng. Ta chưa từng nghe có người nào thoát khỏi Tái Thế Lao... Phụ thân chắc cũng không bao giờ ngờ tới kẻ thù địch lại trốn trong khuê phòng của đứa con gái cưng mình.”

Nàng đang suy nghĩ miên man thì Giang Thanh bỗng cửa mình thức giấc. Chàng không mở bừng mắt ra, bởi vì cảm quan của chàng cho biết, chàng không phải nằm trong ngục thất, mà nằm giữa một nơi êm ấm.

Một mùi hương thoang thoảng đem đến cho chàng một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Thế rồi, Giang Thanh từ từ hé mắt. Một cảnh khuê phòng xinh lịch đập vào mắt chàng. Bên bức màn xanh nhạt, chàng còn nhìn thấy bóng dáng kiều diễm của Linh Linh.

Mà lúc ấy, thần thái của Linh Linh đang đắm chiêu lo lắng, càng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng.

Giang Thanh biết vết thương của mình đã được băng bó. Nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng, cơ thể rã rời. Chàng nghĩ thầm :

“Thật là lạ, có sao Linh Linh lại giữ mình trong gian phòng này mà không giao cho Toàn Lập? Cứ xem gian phòng này thì dường như là khuê phòng của Linh Linh...”

Tư tưởng của chàng đắm chìm trong triền miên suy nghĩ.

Bỗng nghe Linh Linh thở dài não ruột.

Chàng liếc thấy hai cánh tay ngà ngọc của Linh Linh. Làn da trắng muốt mịn màng. Giang Thanh vội quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng cử chỉ đó Linh Linh đã phát giác, nàng then thùng nhìn Giang Thanh.

Trong gian phòng im phăng phắc, chỉ còn nghe tiếng hai con tim nhịp nhàn rung động.

Giang Thanh nằm im lìm một lát, thỉnh linh mở miệng nói :

- Tại hạ thật là tam sinh hữu hạnh mới được cô nương chiếu cố, e rằng cô nương có hại về sau !

Linh Linh im lìm bất động, lâu lắm mới nói :

- Giang công tử...xin đừng nghĩ thế !

Giang Thanh cười lạnh lùng nói :

- Tắm thân của tại hạ ngày hôm nay như rồng mắc cạn, bại quân chi tướng !

Linh Linh đáp :

- Giang công tử...giờ phút này công tử còn chưa tin tôi nữa ư?

Giang Thanh thở dài. Còn Linh Linh thì bỗng nhiên nức nở nghẹn ngào.

Giang Thanh lấy làm lạ tự hỏi lấy mình :

“Hay là thiếu nữ này quả thật có dạ yêu mình? Không thể được... Không thể được... Nàng là con của Toàn Lập...”

Chàng miên man suy nghĩ, rồi mơ màng lẩm bẫm :

- Toàn cô nương...sao cô lại khóc !

Linh Linh ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng, đắm đuối nhìn Giang Thanh, trong lòng nàng cảm thấy một niềm vui êm dịu vì câu nói của chàng.

Bốn mắt nhìn nhau không nói một lời, cả hai thấy đều dùng cặp mắt của mình mà trao đổi cùng nhau bí mật của cõi lòng.

Linh Linh hỏi một câu đầy truyền cảm :

- Giang công tử, công tử có biết rằng khi một người thiếu nữ làm dùm cho công tử một việc đáng lẽ chẳng nên làm, thì người ấy có ý gì?

Giang Thanh giả vờ không hiểu.

Linh Linh lại nhìn chằm chằm vào Giang Thanh hỏi :

- Công tử thật tình không biết?

Giang Thanh nghiêm sắc mặt nói :

- Toàn cô nương, tại hạ và cô nương đang ở trong tình trạng đối lập. Lệnh tôn lại đang thù hằn tại hạ và ngược lại cô nương ưu đãi tại hạ một cách ngoài sự ước

đoán, làm cho tại hạ rất lấy làm hoài nghi !

Linh Linh thở dài :

- Giang công tử hoài nghi điều chi?

Giang Thanh mở to cặp mắt nói :

- Tại hạ nghi ngờ cô nương giả vờ để trêu chọc tại hạ mà thôi !

Linh Linh biến sắc, thò tay ra tát yêu vào má của Giang Thanh.

Giang Thanh không tránh mà chỉ cười.

Không biết một nguồn tiềm lực nào thúc đẩy làm cho Giang Thanh thò tay ra nắm chặt lấy tay nàng. Hai người trân trối nhìn nhau.

Và Linh Linh lại nức lên một tiếng khóc, lăn người vào lòng của Giang Thanh.

Giang Thanh lăm bắm :

- Cô nương đừng khóc...

Linh Linh nói một cách thống thiết :

- Giang Thanh, muội không nê hà mang tiếng phản bội phụ thân để che chở cho người, và dẹp lòng tự ái để cho người dày vò. Đó là tại sao? Muội muốn gì? Nếu người muốn ép muội nói thì muội xin nói rằng muội yêu người...muội đã yêu người...

Giang Thanh mắt hoa đầu váng, cơ thể nóng bừng, chàng không bao giờ tin rằng đó là sự thật.

Nhưng mà tấm thân mềm mại của Linh Linh hiện đang nằm trong vòng tay của chàng, và bốn tiếng “Muội

đã yêu người” vẫn còn văng vẳng bên tai.

Giang Thanh nghiêm trang hỏi :

- Toàn cô nương, cô nương sẽ không ân hận?

Linh Linh gật đầu một cách đanh thép. Cả hai im lặng rất lâu, Giang Thanh hỏi nhỏ :

- Thế còn phụ thân?

Linh Linh giật mình, nhưng lại cười rằng :

- Cầu xin cho phụ thân hãy đổi thù hận ra thành quyền thuộc...

Giang Thanh mỉm cười hỏi :

- Nếu phụ thân không bằng lòng thì sao?

Linh Linh do dự một khắc rồi cúi xuống nói nhỏ :

- Muội không tình phụ thân cố chấp như vậy. Nếu phụ thân không bằng lòng thì muội sẽ...

Giang Thanh hỏi tiếp :

- Sẽ làm sao? Mang tại hạ ra nộp cho người ư?

Linh Linh trợn mắt nhìn Giang Thanh, quả quyết nói:

- Muội chỉ còn có cách xin phụ thân tha thứ cho đứa con gái này bất hiếu...

Câu nói này của Linh Linh đã cho biết rằng nếu gặp phải trường hợp cần phải định đoạt thì nàng sẽ ngã về phía Giang Thanh.

Giang Thanh trong lòng hể hả, chàng nghĩ thầm :

“Tâm trạng của Linh Linh hiện giờ đang nằm` trong cảnh câu thơ cổ : Tình nghĩa khó lường toàn.”

Linh Linh nói nhỏ :

- Giang huynh, huynh có đói không? Vì chất Mê Hồn Hương trong mình Giang Thanh huynh vẫn chưa tan hết. Để muội hỏi lại Sở Sở xem có thuốc giải độc ấy hay chăng?

Giang Thanh cười nhẹ trả lời :

- Toàn cô nương, cô đối với tại hạ thật tốt...

Vào lúc đó, thì phía thang lầu bỗng có tiếng chân người rộn rã, và tiếng chân người đó lần lần đi đến trước cửa gian phòng.

Giang Thanh biến sắc, bỗng nghe có tiếng một người con gái tinh nghịch hỏi :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ bệnh thật à?

Câu nói vừa dứt, bức rèm bỗng bị khoát ra, và thân hình yếu điệu của Sở Sở đã lướt đi vào, và nàng dùng gót lại bên giường.

Đôi mắt của Linh Linh lúc ấy đỏ ngầu, hốt hoảng nói rằng :

- Sở Sở, mi đừng la lối om sòm !

Sở Sở nhảy vào lòng của Linh Linh nhăn mặt nói :

- Tôi đã biết trước rằng tỷ tỷ vờ bệnh. Nếu có bệnh thì bện tương tự, tương tự tiểu tử Giang Thanh...

Linh Linh lỡ khóc lỡ cười, thét :

- Mi đừng nói bậy !

Sở Sở le lưỡi nói :

- Giang Thanh thật là mạng lớn, phu thân tìm kiếm

gã khắp nơi, mà không gặp...

Sở Sở nói chuyện luôn mồm, trêu chọc Linh Linh. Còn Giang Thanh nằm trên giường, tức tối nghe Sở Sở kêu mình bằng tiểu tử...

Thình lình Sở Sở rảo mắt nhìn quanh bất gặp có một người đang nằm trên giường. Nàng lập tức bước tới nói lớn tiếng :

- Ai nằm trên giường tỷ tỷ?

Câu nói của Sở Sở chưa dứt thì vội nín bật. Vì nàng thấy khuôn mặt của người nằm trên giường chính là Giang Thanh.

Linh Linh bước đến gần bên em mình, nức nở nói :

- Muội, tỷ tỷ xin muội đừng la lối và hãy hứa với tỷ tỷ...

Giang Thanh cố gắng trấn dấy, cười nhạt nói :

- Toàn cô nương, xin cô nương đừng vì tại hạ mà phải khổ. Phần tại hạ dầu chết dầu sống cũng xin ghi xương tạc dạ đại ân đại đức của cô nương !

Đoạn chàng quay lại nói với Sở Sở bằng một câu đầy hào hùng :

- Bây giờ xin cô thông báo cho phụ thân để mà lãnh thưởng. Giang Thanh là một kẻ đại trượng phu, quyết không bao giờ năn nỉ.

Sở Sở nghe nói trợn mắt nạt :

- Câm mồm lại ! Mi đừng đánh giá ta quá thấp. Cho mi biết, hừ... nếu ta không nể mặt tỷ tỷ ta, thì ta đã cho

mi mấy cái tát tai !

Giang Thanh cười nhạt nói :

- Yên Hà Sơn Trang, cao thủ quá nhiều mà chẳng làm gì nổi ta. Hà, hướng chỉ mi là một đứa con gái trời gà không chặt.

Sở Sở giận đến tái xanh sắc mặt, lập tức tuốt kiếm ra, quắc mắt nhìn Giang Thanh.

Thanh kiếm trên tay của Sở Sở hào quang sáng giới, chuôi kiếm làm bằng bạch ngọc, hình dáng như một con rồng sắp bay, trông thật là đẹp mắt.

Đó là lưỡi kiếm Long Tường, cùng với Phượng Vũ của Linh Linh là một đôi kiếm quý, có thể chém vàng, sắt, ngọc như chơi.

Đó là một đôi kiếm quý, truyền gia chi bảo của nhà họ Toàn.

Thanh Long Tường vừa nhô ra khỏi vỏ thì Linh Linh thất sắc kinh hoàng, nàng bay mình tới chắn ngang trước mặt Sở Sở, nức nở nói :

- Muội muội, xin nể mặt tỷ tỷ mà đừng xung đột với Giang công tử !

Sở Sở hậm hực, hừ lên một tiếng, đoạn tra thanh Long Tường vào vỏ, im lặng một cách lạnh lùng.

Trong lòng Giang Thanh căm hờn sôi sục, vừa muốn mở lời vắn tắt, bỗng bắt gặp gương mặt đau buồn của Linh Linh nên thôi không nói.

Linh Linh thở dài :

- Mọii đừng trách tỷ tỷ...

Sở Sở chưa kịp trả lời, thì Giang Thanh đã buột miệng nói :

- Việc này hoàn toàn là lỗi của tại hạ !

Sở Sở cười, thâm nghĩ :

“Mối tình của chị ta và Giang Thanh tiến triển thật nhanh, chỉ trong có một đêm mà khăng khít với nhau dường ấy.”

